

Barla Denizi

Ayağa kalktım. Arkadaşlara doğru yürüdüm. Hep berader, Eğirdir Gölü'ne, Üstad'ın tabiriyle "**Barla Denizi**"ne doğru yola koyulduk.

Gölün kıyısına indik. Göl, aşklıydı, şevkliydi. Derin derin uğultular ve velveleler ile kaynıyordu. Vecde gelmiş, neşve içinde çalkalanıp duruyordu. Güneşin ziyâsıyla mezcolan mevceler, parlayıp parlayıp sönüyor, sönüp sönüp, parlıyordu.

Göl, dehşetli teheyyüçler ile coşan deryaları andırıyordu. Bilemiyorum, bir cûş-u huruş, bu teheyyüç çok eskiden beri mi vardı, yoksa Bediüzzaman gibi bir velî-i kâmilin ah-ü eninlerinin, niyaz-u figanlarının ve sonunda bir fırtınaya dönüşen nefeslerinin tahrikiyle miydi?

Sıddık Süleyman, bizi göl kıyısında bir yere götürerek:

— *İşte, Üstad'ımız, burada "**Fenzur ilâ asar-i Rahmetillâhi ilh...**" âyet-i kerîmesini okuyarak gezinirken kalbine Haşir Risalesi ilham olunmuştur, dedi.*

— *Barla sanki bir arşiv, bir kütüphane, her yeri ayrı bir hâtıra, ayn bir mana yüklü... demekten kendimi alamadım.*

Artık, ayrılma zamanımız gelmişti. Yola çıktık. Gelen bir otobüsü durdurduk. Barlalılarla vedalaştık. O sevimli sahilleri, dağları ve bağları son bir defa daha hazinâne temaşa ile otobüse bindik. Güneş, ufuklara doğru, cereyan eden ziyasının dalgaları arasından sakın sakın süzülerek gidiyordu. Erzurum'a müteveccihen ayrıldığımızda Barla âfâkı işte böyleydi...